

— »Moje rozkazy czy są wypełnione?« zapytała

— Tak jest, odparli.

Bawiono się wesoło. Jeden z pomiędzy niewolników, przez nawyknienie, podał nasa-
samprzód napój królowi; Semiramis kazała
go natychmiast różgami ochłostać. Krzyk
jego zmieszał się z głośnie mi śmiechy biesia-
dników. Wszyscy usposobieni byli do weso-
łości. Była to komedia na której każdy
odgrywał swoją rolę. Ku końcowi tej wiel-
kiej uczty, gdy wino podwoiło powszechną
wesołość, Semiramis zabrała głos i rzekła:
Panowie moi, podskarbi królestwa odczytał
mi spis tych wszystkich, którzy dziś rano,
na cześć mojego na tron wstąpienia, ofiaro-
wali mi dary swoje. Jeden tylko pan dwó-
ru nie uczynił wezwaniu zadosyć.

— Któż taki? zawołał Ninus: trzeba go
przykładnie ukarać.

— Oto ty sam Panie! który teraz odezwa-
łeś się, odparła Semiramis, cożes dziś rano
ofiarował królowey?

Ninus powstał, i uśmiechając się szepnął
jey coś do ucha.

Królowa jest przez sługę swojego znie-
ważona, rzekła Semiramis.

Przechodzę na klęczkach prosić o prze-
baczenie. Daruj mi winę piękna królowo!
O! jakże mi się spieszy aby się ta uczta skoń-
czyła, dodał z cicha, nigdy tak gorąco nie
kochałem!

Czy chcesz żebym się zrzekła korony, od-
powie królowa po cichu, masz jeszcze przez
dwie godziny panować; i opuściła w tej chwi-
li rękę, którą Ninus okrywał pocałowaniem.
Ja nie przebaczam takiej zniewagi od nie-
wolnika doznanej! zawoła donośnym głosem;
Niewolniku, gotuy się na śmierć!

Czyś ty szalona! odparł Ninus zawsze na
klęczkach. Dobrze, zniosę jeszcze i to sza-
leństwo; ale cierpliwość, w krótcie się skoń-
czy twoje panowanie.

Nie będziesz się więc gniewał, rzecze Se-
miramis, o to co w tej chwili wykonać roz-
kazę.

Niewolnicy! zawoła daley mocnym głosem,
weście tego człowieka, tak jego samego, Ni-
nusa.

Ninus uśmiechając się postąpił ku nie-
wolnikom, i oddał się w ich ręce.

Wyprowadźcie go z Sali, zaprowadźcie
na dziedziniec Seraju, przygotujcie wszy-

stko do jego śmierci, i czekajcie na moje
rozkazy. Niewolnicy usłuchali i zaprowadzili
Ninusa na dziedziniec Seraju, który śmiejąc
się poszedł sam za nimi. Przechodzili około
głowy rzezańca który stał się nieposłusznym.
W krótcie Semiramis wyszła na balkon. Ni-
nus dozwolił sobie okuć ręce w kaydany.
Zapir bież do fortecy; ty Artabanie udaj się
do obozu; ty zaś Assurze, miej o tém pie-
czę, aby wszystkie drzwi Seraju były poza-
mykane. Wszystkie te rozkazy, wydane były
po cichu, i w teyże chwili zostały wykonane.

Królowo! rzekł Ninus śmiejąc się, do
całej tej komedii brakuje tylko jednego wy-
razu rozwiązującego całą sztukę.

Oto jest! zawoła Semiramis »Niewolnicy!
pomniycie na rzezańca. Uderzcie!«— Nie-
wolnicy wykonali rozkaz. Zaledwo Ninus miał
czas wydać jęk ostatni. Gdy głowa jego spa-
dła na ziemię, uśmiech błysnął się jeszcze po
ustach. »Teraz jestem królową assyryjską,
wykrzyknie Semiramis; każdy ktokolwiek prze-
ciwi się moim rozkazom, ginie śmiercią rze-
rzezańca i Ninusa.«

(D. L. I.)

PIERWSZA UTRATA. (z Götogo)

Któż mi te piękne dni wróci,

Owe dni czułej młodości

Kto piosnkę smutnie zanuci

Ozbiegłey tak słodkiej chwili!

Owéy złotéy przeszłości.

A kto mi dni owe powróci,

któreśmy słodko przeżyli

W tkliwey miłości

W zakatku żywię mą ranę,

I nową skargę, co mi pokóy klóci,

Jakam boleśnie, widząc szczęścia zmianę,

Uroczę chwilę! Któż mi was powróci.—

DONIESIENIA PRYWATNE.

Bracia Heuman przybywszy z Lipskiego
Jarmarku, mają honor polecić się szano-
wney Publiczności z dohorem najprzedniej-
szych gatunków towarów jedwabnych wełnia-
nych, lnianych i bawełnianych a to za naj-
pomniejszą Cenę.

Jest do nabycia *Kareta* Wiedeńska po-
czworna ze wszystkimi do podróży rekwi-
zytami, bardzo mało używana, za bardzo
dogodną cenę: dowiedzieć się można w do-
mu P. Kruczkowskiego w rynku pod L. 264
na dole w Handlu winnym Pana Paczygo-
wskiego.—